

[Victor Pürschel.]

at Munch-Petersen havde selvfølgelig aldrig udtalt sig saaledes — *selvfølgelig*, sagde det ærede Medlem med stor Sikkerhed; han roste sig af sin egen Hukommelse og citerede hvad Munch-Petersen havde sagt, nemlig at Grundloven ikke kunde bestemme Kommunisternes Program. Jeg tillader mig i den Anledning at bede den højtærede Formand om Tilladelse til et ganske kort Citat, det er Folketingstidende for 1932—33, Sp. 4614:

„Ordføreren for Forespørgerne (Munch-Petersen): Jeg maa erklære, at det kommunistiske Parti hverken er bundet af Meyers Fremmedordbog eller af den danske Grundlov.“

Jeg maa erklære, at det kommunistiske Parti ikke er bundet af Grundloven — det sagde det daværende ærede Medlem Munch-Petersen. Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen har i Dag benægtet, at denne Udtalelse er faldet. Jeg skal gøre ham den Tjeneste at tro, at det ikke er sket imod bedre Vidende.

Der er stillet en Paastand paa Overgang til Dagsordenen. Jeg takker Ministeren, fordi han undtagelsesvis — det er meget sjældent, at det sker — har udtalt sig om, hvorvidt han kunde acceptere denne Dagsorden eller ikke. Jeg anbefaler alle øvrige Ministre at følge dette Eksempel. Det er en god parlamentarisk Skik, som jeg har kæmpet for i mange Aar, rigtignok uden Held. Men det glæder mig, at den højtærede Minister ved denne Lejlighed har fulgt det gode Raad, jeg adskillige Gange har fremsat fra Tingets Talerstol.

Om selve Dagsordenen skal jeg sige, at vi allerede efter den Form, den har, med en Sammenblanding af stort og smaat, ikke kan stemme for en Udtalelse af denne Karakter. Vi har sagt vor Mening om Ministerens Handlinger ved denne Lejlighed, paa en Maade, som vi finder tilfredsstillende, og vi skal ikke blande os i den Broderstrid, der her hersker mellem Regeringspartierne forskellige Led.

Hartel: Det, som vilde have interesseret mig, var, om den højtærede Minister under en eller anden Form havde stillet i Udsigt, at Spørgsmaalet om Forstaaelsen af § 31 med Henblik paa en Situation som den foreliggende kunde blive prøvet for Domstolene, og vi derigennem kunde have faaet en Afgørelse, som alle vilde have bøjet sig for.

Ministeren var saa elskværdig at sige til mig, at min Form i Almindelighed var venlig. Ja, den er i Almindelighed venlig,

idet jeg altid søger at behandle de foreliggende Sager uden Forudindtagethed og uden Tendens, og det er min Opfattelse, at hvis den Sag, som her i Dag foreligger til Behandling, ikke havde haft en Baggrund, som var egnet til at sætte Lidenskaberne i Bevægelse, saa vilde det have formet sig anderledes baade ved denne Debat og ogsaa paa et tidligere Tidspunkt, hvor Justitsministeren selv greb ind i denne Sag.

Det ærede Medlem Hr. Fr. Dalgaard sagde, at den i sin Tid i Aalborg foreliggende Situation havde været usædvanlig. Jeg maa have Lov til at sige, uden at jeg ønsker at blive misforstaaet, at jeg synes, den højtærede Justitsminister er en usædvanlig Justitsminister, og dette være sagt baade paa en venlig og ogsaa paa en kritiserende Maade.

Den Paastand paa Overgang til Dagsordenen, som er stillet, indeholder for det første Punkts Vedkommende enkelte Betragtninger, som vi har været inde paa, og som vi har udtalt vor Anskuelse om, og jeg ser ikke, der er Grund fra vor Side til at gøre videre, navnlig ikke naar Dagsordenen som her slutter med Betragtninger over Justitsministerens Lovkundskab og Sindslige vægt. At bedømme dette vilde bogstaveligt kræve at man var en Slags juridisk Censor eller ogsaa Nervalge. Jeg mener, det ligger ganske uden for det, som vi kunde ønske at udtale os om, og derfor vil vi afholde os fra at stemme.

Justitsministeren (Steincke): Det er det ærede Medlem Hr. Victor Pürschels sidste Udtalelser, der fremkalder et Par Bemærkninger fra min Side.

Hvis det ærede Medlem havde Ret i, at Formaålet med den Aktion, der blev sat ind i Aalborg, var at opnaa Benaadning, og dette alene, saa vilde der ikke have været nogen Grund for Justitsministeren til at optræde, som han har gjort. Maa jeg i denne Forbindelse sige, at det slet ikke er rigtigt, som det ærede Medlem sagde, at den domfældte ikke vovede at appellere. Læge Gundtoft har ikke udtalt noget om, hvorvidt han vilde appellere eller ej. Det blev først afgjort, saa vidt jeg erindrer, i Lørdags, da Appelfristen var udløbet, at der ikke blev appelleret. Det afgørende er netop det, at Aktionen slet ikke havde til Formaal i og for sig at opnaa Benaadning eller Amnesti — det var der heller ikke megen Udsigt til, det giver jeg det ærede Medlem Ret i, efter Nævningernes korte Afvisning af en Anbefaling af Benaadning.